

Người con gái mặc áo pull vàng

Tác giả : Áo Vàng – BP 70

Hôm nay là sinh nhật của cô...trên giấy tờ.

Nhưng đối với cô, ngày này còn quan trọng hơn ngày cô sinh ra đời thật sự nữa...nó bắt đầu một chuyện tình đẹp như mơ và thắm thiết như thơ...(nhưng đừng quên đây vẫn là chuyện cổ tích thôi đó nhé)

Năm 19.. lâu lắm rồi, anh đón cô đi ăn một nhà hàng Pháp dưới Phố Cổ, cùng với Thành, người bạn thân của anh. Hôm nay, anh muốn tổ chức mừng sinh nhật cô, một mình với anh thôi, nhưng không dám chắc cô nhận lời nên qua điện thoại, anh rủ rề rất tự nhiên, như những lần đi chơi khác...có cả ba đứa ...

Ba đứa, từ mấy tháng qua, đi đâu cũng có nhau. Thành, bạn thân anh đó, có giọng nói êm ái và rất bắc kỳ, anh người nam, nhưng vì ngồi giữa hai người nói giọng bắc, anh chắc cũng ảnh hưởng và phát âm tên cô theo giọng Bắc, nghe rất buồn cười nhưng vui vui tai...Hình như hai ông không có bạn gái nên rất là ..hư, đã ra trường và có công ăn việc làm nên cuối tuần nào cũng rủ rề cô với đầy đủ chương trình du hí, côham vui, có người kiếm chuyện cho đi chơi...tại sao không...

Phố Cổ có những con đường rất hẹp, và những ngõ cụt tối tăm. Đang là mùa đông, đường sá vắng vẻ chứ không nhộn nhịp như những ngày hè, với du khách đầy đường, vì đây cũng là một trong những tụ điểm của thành phố. Nhưng khi bước vào trong quán, không khí ấm cúng làm mình quên hẳn cái lạnh bên ngoài đang khoảng 20 độ âm.

Bữa ăn tối kéo dài cả ba tiếng đồng hồ, cô tiếp viên người Pháp lịch sự, nhẹ nhàng nhưng làm việc rất là chậm rãi, đúng kiểu những nhà hàng thượng lưu. Thành gật gù buồn ngủ sau một ngày làm việc mệt mỏi, nên anh hỏi nhà hàng cho món tráng miệng ra nhanh, vậy mà đến gần 11 giờ khuya cả bọn mới ra về.

Thả Thành xuống nhà, anh rủ cô lên núi ngắm sao...Đi thì đi... Ngọn núi nhỏ nằm giữa thành phố, có bờ hồ để thả thuyền mùa hè, đổi thành sân trượt tuyết mùa đông, có đồi cỏ mềm mòng cho mọi người tổ chức picnic những ngày cuối tuần, có những con đường nên thơ rợp lá phong mà mùa thu thì sĩ phải thần thờ...

Cô không nhớ hôm đó trời có đủ trong để nhìn thấy sao hay không vì đang là mùa đông...cô nhớ mình mặc một chiếc áo pull màu vàng, màu cô thích nhất... Những chiếc xe đủ màu đủ kiểu đậu chen lấn dọc theo ven bờ, đầu xe hướng về một rừng đầy sao phía dưới chân núi. Thành phố dễ thương, êm đềm mà cô gửi gắm đời tị nạn, trong đêm tối trông rất ấm cúng và đẹp làm sao. Trời lạnh nên hai đứa ngồi lại trong xe, sưởi mờ hết ga, anh nắm tay cô và xin phép hôn cô...Chao ơi, con người có vẻ hiền lành và ngay thẳng ghê vậy...

Thật ra anh đã tỏ tình với cô mấy ngày trước đó rồi...

Cô đang học năm thứ hai đại học. Mỗi tối thứ ba, có chương trình chữa răng cho nhau giữa các sinh viên, có thầy hướng dẫn. Cô được anh bạn VN học lớp trên, trám răng cho cô. Thời đó chỉ có 3 mạng đồng hương trong phân khoa.

Từ hôm quen nhau ở buổi tiệc sinh nhật nhỏ bạn, cô để anh đưa về nhà, và từ đó anh đến thăm cô hầu như mỗi ngày...

Anh biết cô phải làm lab rất trễ ở trường mỗi tối nên thường ghé vào đón cô về, dẫn cô đi ăn phở khuya...sau này cô thường đổ thừa anh, mỗi khi bị quở là nặng ký...bởi vì anh nuôi cô kỹ quá...

Và hôm đó anh cũng lên trường đón cô về. Nhìn cái miệng méo vì thuốc tê, chắc tội nghiệp, nên chở cô xuống phố uống cà phê. Tiệm cà phê này nổi tiếng trong giới trẻ, nhất là sinh viên trường đại học gần đó, một thời anh đã là sinh viên. Căn phòng nhỏ xíu, không khí ồn ào vỡ chợ, khói thuốc mịt mù, kiếm một bàn trống không phải dễ...Giữa đám khách chen chúc chờ lấy bàn, anh và cô nói chuyện trời trăng...Anh hỏi thăm cô có tin tức gì của Quý chưa...(cô có kể cho anh về đời sống sinh viên ở VN mấy năm cô học, anh du học từ lâu lắm rồi)...có một lúc nào đó, cô có nói về kếp của cô còn kẹt lại ở quê nhà...

Rồi bỗng dừng đang húp miếng crême champignon, anh làm cô muốn nghẹn... Anh nói anh mến cô...anh hỏi mình có thể sortir không...trời ơi, rất bất ngờ nhưng cũng thấy vui vui trong lòng...

Cô nhìn anh, khuôn mặt rất thật thà, hơi ngượng ngịu, đang chờ đợi câu trả lời của cô...Đúng là từ ngày quen nhau, cô chưa bao giờ nhìn anh kỹ như hôm nay...Anh không đẹp trai, nhưng nét mặt đều đặn, rất đàn ông, anh cao hơn cô một cái đầu, và anh rất gầy...cô thích đàn ông cao và gầy...

Cô còn nhớ, câu trả lời của cô là "I like you, but I don't love you yet...". Anh cười nhẹ, nói, sẽ chờ...với thời gian, anh mong cô sẽ yêu anh...

Cười cười không trả lời, lúc này mà khoe với anh, hồi sáng chưa thay áo quần đi học, đã có người gọi phone từ xa về chúc sinh nhật rồi đấy. Thôi, phải biết học lịch sự tối thiểu là không làm người đối diện cụt hứng chứ...

Anh đưa cô điếu Rothmans nói hút thử vì biết cô lúc nào cũng chỉ hút Salem có mùi bạc hà. Cái chuyện hút thuốc lá của cô bắt đầu lúc vào đại học, ở trong nội trú có chị bạn, lớn hơn bọn nhóc cô vài tuổi, lúc đó mới bắt đầu tạo được tiếng tăm trong làng văn nghệ, truyện ngắn của chị được chọn đăng trên báo Văn, bọn cô ngẩn ngơ khâm phục...Chị đẹp liêu trai, ăn nói hấp dẫn, chắc trong đám con gái cũng có vài đứa mê chị...thuở học trò hay có những cái màn ngưỡng mộ đàn chị như thế...Những buổi tối rảnh rỗi trong cư xá, bọn cô bu lại quanh chị, bắt kể chuyện tình của chị, toàn là ngang trái, chị vừa nhả khói thuốc vừa uống rượu chất đồ, mơ màng...vậy là cũng có vài đứa tò mò thử thuốc lá. Điếu thuốc đầu đời của cô đó, nhớ chị Hà vô cùng... Trong những năm 70, nhìn con trai với điếu thuốc trên tay mới là đàn ông. Đôi khi cô nhìn hai ông bạn với hai cách hút thuốc khác nhau, so sánh, xem tướng và thậm chí chấm điểm...Cô đang tê cả môi miệng, nên nói anh hút đi, cô ngửi khói thuốc là đủ rồi.

Anh khôn khéo đi thăm cô một mình nhiều lần, lảng xảng lo lảng cho cô những chuyện nho nhỏ...Anh để ý thấy mấy tuần qua, cô nhớ Thành kiếm cho cô lời của bản nhạc Fernando, lúc đó đang phát sóng suốt ngày trên radio, bị cô nhắc hai lần, thế là ngay hôm sau anh trao tận tay cô bài hát với chữ viết nắn nót như những lá thư tình.

Anh nói chuyện không rôm rã như Thành, nhưng chịu lắng nghe. Những lần đi chơi chung, lúc nào cũng có hai người nói và chỉ một người nghe. Cô, hình như thích người nghe cô nói hơn ...

Anh chờ... Cứ từ từ mà chờ nghe anh...và đừng quên ...lắng nghe cô ...

Áo Vàng
(trong tuyển tập truyện ngắn *Chuyện cổ tích Xanh*)

Lời tòa soạn : Chị 'Áo Vàng', cựu học sinh lycée Blaise Pascal de Da Nang trước 1975, rất tế nhị cho phép tòa soạn báo GM tái bản những truyện ngắn của Chị, do đó trong những tháng sau các bạn đọc giả sẽ có cơ hội đọc nhiều truyện dưới bút A.V.